

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Abdiae Babyloniae Primi Episcopi Ab Apostolis Constitviti,
de historia certaminis Apostolici, libri decem**

Abdias <Babylonius>

Coloniae, 1576

VD16 B 5299

D. Iacobi Apostoli, Ioannis Apostoli Fratris Vita, Ioachimo Perionio
Benedictino Cormœriaceno auctore.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45288

inouere non posset. Itaq; se indignum rã-
tus qui reliquias ferret, puellam quæ sa-
era pra da se non contaminasset, delegit,
eiusq;uæ ceruici reliquias alligauit.

D. IACOBI APOSTO.
LI, IOANNIS APOSTO.

LI FRATRIS VITA, IOA-
chimo Perionio Bened. ctino
Cormæriaceno au-
ctore.

IA COBVS Zebedæi filius, Ioannis
autem Apostoli & Euangelistæ frater,
a CHRISTO hoc ordine, vt Matthæ-
us scribit, discipulus delectus est. Cum
Petrus & Andreas eius frater in naui es-
sent, retiaq; in aquam capiendis pisci-
bus demitterent, Christus illis in discipli-
nam vocatis, longius progressus, Iacobum
de quo dicimus, & Ioannem in naui
animaduertit vnâ cum Zebedæo pa-
tre retia reficientes, quos cum moneret,
vt se sequerentur, illi sine mora relicto
patre abiectisq; retibus eum secuti sunt,
quod de disciplina ratione intelligen-
dum est: Neq; enim Christus quenquã ex
discipu-

discipulis apostolum separatim delegit, sed cum magnum iam discipulorum numerum partim nouis inauditisque operibus, partim vitæ quam integerrimam ageret, opinione sibi adiunxisset, ex tanto numero duodecim modo selegit quos apostolorum appellauit nomine, quod in monte factum esse Lucas commemorat. Iacobus autem hic cuius vitam scribimus, quantum apud Christum gratia & amicitia valeret, hinc intelligi potest, quod ille quandiu hic vixit, in ijs habuit semper, quos remotis cæteris quasi arbitris, ad res præcipuè charitatis iudices adhibuit. Nam in montem, in quo tum eius facies summo splendore illustrata est, tum vestes simili candore nituerant vnâ cum alijs duobus Petro & Ioanne, tantæ gloriæ suæ testem futurum duxit, & pridè quàm salutis hominum causa interficeretur, cum duobus eisdem adiunctis se creuit à cæteris. Eum quidem ab Herode securi percussum esse Lucas in Actibus Apostolorum commemorat, sed quoniam ad alia properans rei ordinem prætermisit, non erit alienum pauca de eius doctrina & morte dicere. Ei Samatia & Iudæa prouinciæ obtigerunt, quas cum docendæ veritatis causa peragraret, atque

in publicis conuentibus palam ac liberè Christum Dei filium esse profiteretur, Hermogenes quidam magus discipulum quendam ex suis Philetum nomine ad illum misisse dicitur eo consilio, vt eum refelleret. Quo cum ille adhibitis aliquot Phariseis venisset, conareturque docere Iesum CHRISTVM, cuius se Apostolum commemoraret, non esse, vt ipse prædicabat. Dei filium, Iacobus ei facilè restitit, eumque ita scripturis refellit, vt ad Hermogenem rediens hæc magna claraque voce victus à veritate dixerit. Iacobum, inquit Hermogenes, eum qui se Iesu Christi & seruum & Apostolum esse confirmat, scito abs te vinci superarique non posse. Nam & cacodæmones eius appellato nomine ex hominum corporibus eijci ac expelli, & cæcis pristinum oculorum aspectum restitui, & eos qui elephantia infecti erant, purgari vidimus. Quinetiam mortuum ab interis eum excitasse nonnulli qui maxima mecum necessitudine coniuncti sunt, asseuerant. Quid multa? Scripta diuina omnia memoria tenet, quibus docet non alium esse Dei filium, nisi Iesum quem Iudæi in crucem egerint. Itaque si consilium quod tibi det magistro discipulus, sequare, veniensque ad eum

X

veniam

veniam petas, melius certè tibi rationi-
 busque tuis consules. Si enim hoc negle-
 xeris, artem istam tuam scito nihil tibi
 deinceps prodesse posse. Nam quod ad me
 attinet, hoc tibi velim persuadeas, me ad
 illum reuerti decreuisse, petereque ab illo
 maiorem in modum, me ut in disciplinam
 recipiat. Hæc cum Hermogenes accepisset,
 ira percitus Philetum ita arte sua fi-
 xit, ut penitus se loco mouere non posset,
 tumque per ridiculum, iam inquit, vide-
 bimus an Iacobus tuus veniens, te possit
 soluere. Philetus qui his verbis apostolus
 malè acceptum irrisumque cerneret, ^{misit}
 ad illum continuo puerum suum, qui ei
 hæc omnia exponeret. Apostolus factus
 certior, ei sudarium suum ad Philetum
 perferendum dedit, ut cum illud accepisset,
 hæc diceret, Dominus Iesus Christus
 erigit elisos, compeditosque soluit. Puer
 ilico præceptis apostoli paret, magnisque
 itineribus ad herum contendit. Phile-
 tus sudario accepto, cum verba illa pro-
 nunciasset, statim vincula quibus vin-
 ctus erat, soluta sunt. Quod cum non sine
 ne summa admiratione animaduerte-
 ret, contempta irrisaque arte Hermoge-
 nis, ad Iacobum confugit. Hermogenes
 hinc furijs quibusdam agitatus ad infir-
 miam

PERIONIO AVCT. 483

niam adigitur, nec quid faciat, habet, ab arte tamen sua præsidium petit, appellat cacodæmones, eisque imperat, ut se ad Iacobū Philetūq; conferant, eosq; ad se, ut de illis ipse supplicium sumere pertrahant, sic enim fore, ut Phileti supplicio cæteri discipuli à simili audacia deterreantur, Parent illi quidem, sed ut primum ad eum locum in quo Iacobus orabat, peruenerunt, vociferari ac rogare cœperunt, ut misericordia ipse commoueretur, se enim iam ante incendij tempus ardere. Ille quamobrem venerint rogat. Causam quam paulò antè exposui, ab eis discit, eosque Iesu nomine ut Dei angelus soluat, clara voce ut omnes intelligerent, Deum precatur, eisque imperat, ut ad se Hermogenem saluum & incolumen perducant. Abeunt illi Hermogenemque ligatum vinctis à tergo manibus dicunt ad Iacobum, ita tamen, ut hoc illi in itinere obijcerent, quòd ipsos eò misisset, ubi incendio conflagrasset. Perductum Iacobus stultissimum eum hominum appellat, quòd cum generis hominum hoste rem haberet, nec consideraret, se ab illo contendisse, ut angelos suos ad ipsius perniciem exitiumque mitteret, quos ipse ne in illum im-

X 2

petum

petum facerēt vetaret. Clamare etiā tum
 cacodæmones, rogareq; Iacobum, vt Her-
 mogenem sibi dederet, de quo ita consu-
 lerent, vt & illius iniurias, & sua incen-
 dia vlciscerentur. Iacobus eos rogat, cur
 Philetum qui aderat, non arriperent;
 eumq; illi negarent vel formicam, qua
 in ipsius cubiculo esset, se posse contin-
 gere. ipse Philetum docuit, disciplinæ re-
 ligionisque nostræ esse, bene mereri de
 ijs qui malè de nobis meriti sint: Itaque
 eum iubet Hermogenem soluere, qui ip-
 sum vinxisset: & qui vinctum à dæmone
 ad ipsum pertrahere conatus esset, libe-
 rum solutumq; eum dimittere, Solu-
 tus Hermogenes primùm abiectus, stare
 cœpit: deinde cùm ei Iacobus potesta-
 tem abeundi quo vellet, fecisset, quod ne-
 garet disciplinæ nostræ esse quenquam ad
 eam inuitum traducere, se ille dæmonum
 furorem nosse dicit, ob eamq; causam
 minimè dubitare quin arreptum se illi
 diuersis supplicijs necarent, Apostolus
 eius vicem dolens, illi scipionē, quo ipse in
 itinere vti solitus esset, tradidit, eumq;
 bono esse animo illo comite iussit. Ma-
 gna vis illo in bacillo inesse visa est. Vt
 enim domum Hermogenes venit, illud
 q; & suis & discipulorum suorum cer-
 uicibus

nicibus apposuit, repente, totus mutatus
 est, conquisitos etiam tunc libros qui de
 magia scripti erant innumerabiles ad Ia-
 cobum pertulit, eosque æquo animo ex-
 uri passus est. Hinc se ad Apostoli pedes
 abicere cœpit, petens ab eo maiorem in-
 modum, vt pœnitentem reciperet, quem
 invidentem & obtrectantem adhuc tu-
 lisset, Iacobus qui ignoraret, quo id ani-
 mo consilioque faceret, respondet. Si ve-
 rē & ex animo ipsum actæ ad illud tem-
 pus vitæ pœniteret, veram eum misericor-
 diam à Deo veniamque esse consecutu-
 rum. Ad quæ ille: Tam, inquit, verã Deo
 pœnitentiã offero, vt & oēs codices me-
 os, qui malis artibus referti erant, vt scis,
 abiecerim, & omnibus inimici artibus
 nuncium remiserim, Quod cùm Apосто-
 lus ab eo accepisset, imperavit illi, vt id
 iam verum esse doceret ac p̄fiteretur,
 quod falsum esse asseuerasset, simulacrū
 quod veneraretur, & à quo oracula se ac-
 cipere putaret, in partes diuideret ac com-
 minueret, pecunias quas malis artibus
 quæsiuisset, in res bonas profunderet:
 vt quemadmodum Diaboli filius eum i-
 mitando fuisset, Dei iam filius efficere-
 tur, qui quotidie in ingratos beneficia
 conferret, & in obtrectatores clementē se

præberet. Si enim tu, inquit, cum in Deum
 impiè tam multa feceris, ipse contra mul-
 tis te bonis affecit, quanto in te futurus
 est benignior, si & magus esse desieris, &
 benefactis ei gratus studueris esse? Hæc
 atque talia cum Iacobus dixisset, ita Her-
 mogenes eius præceptis paruit, ut perfe-
 cta absolutaque virtus quæ deinceps in
 eo fuit, ad mira inuisitataque opera per-
 ueniret. At Iudæi cum non Hermogenem
 modò, quem inuictum putarent, verum
 etiam eius discipulos & amicos omnes
 in Christi fidem Iacobi oratione traduci
 recipique animaduernerent, Lysia ac
 Theocrito centurionibus qui tum illis lo-
 cis præfuisse dicuntur, pecunia largitio-
 nibusque persuaserunt, ut eum in custo-
 diam traderent. Orta autem seditione, ut
 fit, in populo, eum educi, è custodia, au-
 diri que quemadmodum lex iubebat, pla-
 cuit. Eductum Pharisei rogant, cur Iesum
 Christum hominem, quem inter latro-
 nes in crucem sublatum esse constaret,
 publicè laudibus ornaret. Ipse cum eos
 Abrahamæ filios appellauisset altè petito
 exordio, hoc Abrahamæ à Deo promissum
 esse dixit, fore ut nationes omnes illius
 feminis, id est, posterorum hæreditatem
 adirent, semetque illius non in Ismahele
 qui

qui vnà cum Agara matre eiectus fuisset, sed in Isaaco intelligi, cum hoc Deus ipse declarauerit his verbis, in Isaac vocabitur tibi semen. Abrahamum verò amicū Dei appellatum esse antè quàm præceptum de circumcidendo præputio à Deo accepisset, antè quàm sabbatum coleret, antequam legem vllam diuinitus latā cognosceret: eumq; amicitia cum Deo coniunctum fuisse, nō quod præputij sui carnem ipse circumcidisset, sed quod DEO credidisset, cum prædixisset, ad omnes gentes eius seminis venturam esse hæreditatem. Quòd si Abraham, inquit, gratiam à Deo inijt, cum ei fidem hoc pollicenti ac prædicenti habuit, certè perspicuū est, eum qui illi non credat, inimicitias cum eo exercere. Cumque Iudæi quærerent, quisnam esset tam amens, qui Deo non crederet: eum respondit, qui non crederet seminis Abrahamæ hæreditatem ad omnes gentes peruenturam esse, qui Mosi, Esaiæ, Hieremiæ, Danieli, Dauidi, cæterisque prophetis, qui de CHRISTI aduentu, morte, resurrectione, ascensu in cælum certissima clarissimaque testimonia dixissent, fidem non haberet. Atque hæc omnia Iacobus ex prophetis memoriter cum maxima eorum qui aderant

X. 6

admi-

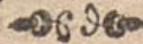
admiratione pronunciauit : multa que
 præterea exposuit, quæ à Christo facta es-
 sent & tolerata, vt prophetæ prædixerāt
 Quibus commemoratis omnibus, fieri
 posse negauit, quin Iudæi qui hæc minus
 crederent, perpetui ignis supplicio affi-
 ciendi essent, ac debitas pœnas daturi,
 cùm præsertim ij qui essent ex Gentibus
 in prophetarum scripturis sententijsque
 acquiescerent. Itaque omnes qui circun-
 stabant, hortatus est, atque monuit, vt
 hæc ipsa tam graua tamque indigna sce-
 lera lachrymis obliterarent atque dele-
 rent, vt nostram, inquit, pœnitentiam
 Deus pro eximia sua misericordia & be-
 nignitate gratam acceptamque habeat,
 ne ea nobis eueniant, quæ contemptori-
 bus euenerunt, de quibus Dauid ita scri-
 beret, Aperta est terra & deglutiuit Da-
 tan, & operuit super congregationē Ahi-
 ron. Quæ cùm dixisset, aliaque permulta
 in eandem sententiam, omnes ad vnum
 clamare cœperunt, se peccasse, iniuste se
 egisse: Itaque orare, vt ipse quid agerent,
 præscriberet. Ille eos bono esse animo
 iubet, admonetque vt tantum credant vi-
 tali que aqua expientur: Erat tum Hiero-
 solymis Abiatharus pontifex, qui cùm
 tam magnam multitudinem ad CHRIS-
 sti

sti religionem fidemque traduci mole-
 ste acerbeque ferret, pecunia. Apосто-
 lum in tantam inuidiam odiumque apud
 Phariseos adduxit, vt Iosias scribarum
 vnus eum iniecto in collum fune ad He-
 rodem statim perduxerit, perductum He-
 rodes securi feriri iussit, quemadmodum
 ex eo libro Lucae, qui acta Apostolorum
 inscriptus est, intelligi potest, quo in libro
 ille missos esse milites scribit ab Herode,
 qui Iacobum comprehenderent: quod fa-
 ctum esse tum cum primùm Iudæi ob Her-
 mogenem infesto in eum animo, esse cœ-
 perunt, intelligere debemus. Sed ad pro-
 positum reuertamur. Cùm Iacobus Hero-
 dis iussa ad locum in quo securi cum fe-
 riri oporteret, duceretur, paralyticum in-
 via, vt Clemens Alexandrinus teste Euse-
 bio in historia Ecclesiastica, tradit, vidisse
 dicitur, orantem vt se curaret. Quod cùm
 ipse Christi nomine fecisset, Iosias scriba
 ille, quem eius ceruicibus funem iniecisse
 paulò antè dixi, eo extracto, se ad illius pe-
 des misit, magnis precibus petens, vt &
 sibi ignosceret, & se sacro lauacro expia-
 ret. Iacobus qui hæc illum diuino affla-
 tu ductum dicere intelligeret, rogare eum
 cepit Iesumne CHRISTVM, quem
 Iudæi in crucem egissent, verum DEI
 X s filium

filium esse crederet: quod cum ille se credere profiteretur, Abiatharus pontifex eum statim comprehendi iussit, eodemque mortis genere quo apostolum, multatum iri dixit, nisi quamprimum & à Iacobo se disiungeret ac fecerneret, & nomini Christi malediceret. Sed cum, ut nostri loquuntur, maledictum illius nomen, CHRISTI autem benedictum voce magna diceret, Abiatharus os eius pugnis cædi, eumque cum Iacobo securi iussit. Cum autem ventum esset ad locum supplicij, lictorem Iacobus rogasse dicitur, ut antè quàm feriret, aquam iuberet afferri. Allata aqua quæsiuit à Iosia Apostolus, num in CHRISTVM DEI filium crederet: qui cum se credere diceret, expiatus est ab apostolo aqua salutari, osculoque dato, cruce frons illius consignata est. Quibus ritè perfectis, uterque eadem hora eodemque loco morte multatus migravit ad CHR I-

STVM VIII Calendas

Aprilis. (.,.)

B. IOAN